

Stric Prokl, zaslišavši to vest, se je samo nasmehnil in rekel ženi: »No, treba bode, da se preselimo zopet v mesto!«

* * *

Prešlo je nekaj let.

Med tem časom sta Sarmatov in Paša (sedaj že Paša Štefanovna Sarmatova) prepotovala pol Evrope. V Parizu se jima je narodila hčerka, v Neapelju — sin. Sedaj sta se vrnila v Rusijo in se naselila v Petrogradu.

Bil je mrzel zimski dan. Sarmatov je sedel v svojem kabinetu pri knjigi.

Steklene duri so se zalesketale, odprle se in tiho je stopila v sobo krasna, mila ženska. Pristopila je k možu, nagnila se, ovila njegov vrat z rokama in, pritisnivši svoje lice k njegovemu licu, obstala . . .

No, glej, vzdignila je roko z žvenkljajočo zapestnico in pokazala na pres-papje na mizi. To je bil masiven pres-papje, na podstavku katerega je ležal ogromen koš žveplene rude, a vstric sta bila narejena iz bronu korec in koš.

»Pomniš?« je tiho šepnila Paša.

Sarmatov se je nasmehnil, nasmehnila se je i ona.

»Dà, mnogo sva tedaj pretrpela,« je dejal on, in oba sta umolknila

* * *

A Msta je še vedno polna močeradov. Ob vročini in mrazu delajo njih korci. Dela tudi stric Prokl na svojem prejšnjem mestu in še zmiraj sešteva kopejke svojih mokrih klijentov.

Vse gre po starem, no, misliti se mora, da pride čas in se tudi to izpremeni . . .

Tujka.

Kako si krasno dekle tuje,
Vse mesto gleda za teboj;
Kako oči so tvoje krasne —
Kako je lep obrazek tvoj.

A ulice so ti neznane,
Neznane so ti hiše té,
Neznano ti je mesto naše,
Neznani v njem so ti ljudjé.

Neznano vse ti je, seveda;
Dovoli, da te vodim jaz.
Kaj? Ni ti všeč? Zakaj obračlaš
Od mene krasni svoj obraz?

No, kdo zato bi ti zameril —
Nazore svoje pač imaš;
In tujka ti si v našem mestu —
Navadíc naših ne poznaš . . .

B. Potočan.